

Misijný Informátor

Drahí veriaci, milí spolurodáci!

Náš spoločenstvo Slovákov, ak ho vezmeme v jeho celistvosti, tu vo Švajčiarsku sa nezmenšuje. Naopak, našťastie rastie. Radostné je aj vidieť, že vek našich veriacich – v jeho priemere – je vekom mladého veriaceho. Aby sme však vytvárali živé spoločenstvo, duchovnú rodinu, priateľskú blízkosť, musíme sa navzájom poznáť a teda aj sa stretáť. Pre nás veriacich kresťanov je touto príležitosťou k vzájomnému zblíženiu najčastejšie nedelňa sv. omša – Eucharistia. Preto by som v tomto úvodníku rád vyzdvihol význam „nedele“ a teda aj účasti na našich nedelňých bohoslužbách.

Deň Pánov

Nemusieť pracovať – to je božský pocit. To je zmysel nedele. Je to deň slávnosti; deň, kedy cítime, že sме ľudia. Deň, kedy si uvedomujeme, prečo pracujeme. Je to deň vďaka za všetko, čo sme dostali. Je to deň, kedy oddychujeme v ovzduší Boha. Nemusieť pracovať je božská skúsenosť. „Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu“ (Mk2,27). Od doby Nového Zákona si zvolili kresťania za deň Pánov – deň zmŕtvychvstania. Tak sa stal deň po sobote dňom ich stretnutia, slávenia Eucharistie a neskoršie aj sviatostného počoa.

Deň Eucharistie

Aj dnes je nedelea pre nás tým všetkým. Preto si kresťan – katolík, rezervuje jednu hodinu pre Eucharistickú slávnosť ako jadro nedele. Význam nedelnej sv. omše zdôrazňuje aj cirkevné prikázanie, o ktorom mnohí vďačne uznajú, že ich primälo k vernému vykonávaniu tohto vlastné samozrejmého gesta voči Bohu. Jedna hodina v týždni nie je veľa pre toho, kto verí, že jeho život a šťastie pochádzajú z rúk Božích. Skutočnosť, že jestvuje nedelňa povinnosť neznamená, že by sme tam nešli z lásky. Prikázanie je nám často poistkou proti vlastnej nedbalosti a krátkozrakosti. Umožňuje nám slobodne

DEŇ PÁNOV – DEŇ EUCHARISTIE

robiť to, v čom nájdeme pokoj.

Ostatne, vieri iného človeka nesmieme merat' podľa jeho chodenia do kostola. Keď niektorý kresťan určitú dobu túto hodnotu nedele nevidí a nechodí do kostola, nesmieme na tom základe vynášať rozsudok o úprimnosti jeho kresťanstva. Je napríklad možné, že sa mladý človek chce zbavovať zvyklosti. Hľadá pravú pohnútku, prečo chodiť na omšu, a preto niekedy nejde s ostatnými.

Možné je však aj to, že niekto vystane z nedôvery k Bohu a pre nedostatok obetavosti. Jestvujú aj mnohé iné pohnútky. Odpór k iným ľuďom, ktorí prichádzajú do kostola, je väčšinou zlým dôvodom. Príliš často sa spája s myšlienkom: Ja som celkom slušný človek, oni nie.

Čo robiť, keď dospevajúce deti od istého času už nechcú chodiť na nedelňu omšu? Dajte im pokojne najavo, že túto vec beriete bez fanatizmu, ale veľmi vážne. Súčasne si uvážte, že viera v Krista je podstatne slobodná, nie vynútená. Kde sú v rodine ešte mladší bratia a sestry, aby mali na nich ohľad, čo potom väčšinou skutočne radi urobia.

Deň pokoja

Aby sa ešte viac vyzdvihlo, že nedelea je dňom sviatku a pokoja, označovala sa voľakedy zakázaná činnosť pod názvom „služobné práce“ (v starších dobách to boli skutočne práce sluhovské a otrocké). Mysleli sa tým ľažké telesné práce.

(pokračovanie na strane 2)

ADVENTNÁ DUCHOVNÁ OBNOVA 2009 – ZÜRICH

Naša každoročná príprava na sviatky Narodenia Spasiteľa – Vianoce sa bude konáť už na prahu Adventu. Kazateľom bude (s veľkou pravdepodobnosťou) Vdp. Otec Jozef Ižold – SDB, vikár saleziánskeho privinciala. Téma obnovy bude: Cirkev; Život viery v spoločenstve Cirkvi.

Rozvrh prednášiek a sv. omší pri Obnove:

Piatok – 27. Novembra 2009 – o 19.00 hod. Farské centrum Liebfrauen, miestnosť A, alebo D
Sobota – 28. Novembra 2009 – o 17.00 hod. Farské centrum Liebfrauen, miestnosť A, alebo D
Nedele – 29. Novembra 2009 – o 09.30 hod. Krypta Liebfrauen (v rámco nedelnej sv. omše)

Pri každom stretnutí, bude počas programu, alebo aj po ňom, možnosť vykonáť si sviatosť zmierenia (spoved'), alebo sa poradiť v otázkach duchovného života s knazom. Po každej prednáške – teda aj v piatok a sobotu, bude slúžená sv. omša. V prípade zmeny miestnosti, alebo istého časového posunu stretnutí budeme včas informovať.

Cíl 3

1

Ročník 2009

ZO ŽIVOTA MISIE

Číslo 3

2

Ročník 2009

(pokračovanie zo strany I)

Práce, ktoré sa videli menej namáhavé ako maľovanie, písanie, počítanie a pod. boli dovolené. Dnes sú tieto veci čoraz spletitejšie. Môžme sa pridŕžať tohto pravidla: Čo ruší všeobecnú atmosféru nedele, to treba zanechať. Nedeleňský pokoj je totiž sociálnou, teda spoločenskou skutočnosťou. Nedelu nesvätíme iba sami pre seba, ale v rodine a v prostredí, v kraji kde žijeme. Mnohí naši spolurodáci pracujú práve v stravovacích zariadeniach, v reštauráciach a iných pracoviskách, kde sa často vyžaduje aj služba v nedelu. Ak je toto pre človeka naozaj zdroj jeho živobytia, treba aj tu brať ohľad na to, že takto zamestnaný človek „nemá na výber“. Bolo by potom vhodné myslieť apoň na určitú nahradu, takejto „pracovnej nedele“.

Nedela by sa mala stať dňom, v ktorom prehľbjujeme svoj život a svoju radosť. Nedela môže byť dňom, ktorý nás pozýva siahnuť po väčnejšej knihe. Alebo môžeme navštíviť priateľa. V rodine môže muž pobudnúť so ženou a s deťmi, výjsť si s nimi na prechádzku... Je dňom, keď si otec konečne nájde čas a pokojne vypočuje svojho syna, svoju dcéru; keď žena má konečne pozornejší pohľad pre svojho muža. Nech je nedela dňom, kedy budeme otvorennejší a pozornejší. Nech je ovládaná inakšou silou ako všedné dni týždňa: celkom osobitnou silou lásky. Kde ja láska a oddanost, tam je Boh.

Váš dušpastier – otec František.

Pešia púť do Einsiedeln - 30.8.2009

Ked' sa povie pút', tak teda pút'... ale pešo. Asi takto nejako rozmýšlali organizátori púte do baziliky v Einsiedeln. No a aby sa mohli zúčastniť aj slávnostnej svätej omše počas národnej púte, ktorá sa konala 6.9.2009, rozhodli sa, že ju absolujú týždeň pred hlavnou púťou. A keďže prejdenie približne 40 km cez „hory a doly“ nie je žiadna maličkosť, ani odvážlivcov sa nenašlo príliš veľa. Takže okrem obety, ktorú podstúpili, si zaslúžia aj obdiv nás ostatných.

Národná púť Slovákov do Einsiedeln – 6.9.2009

Tohtoročná národná púť Slovákov do Panne Márie zasvätej baziliky v Einsiedeln priviedla opäť mnohých krajanov na toto posvätné miesto. Stretli sme sa spolu nielen preto, aby sme si vyprosli milosti potrebné pre náš život, no tiež aby sme sa vzájomne povzbudili a zároveň navonok prejavili svoju nábožnosť. Hlavným celebrantom slávnostnej svätej omše bol Mons. Peter Fidermak pôsobiaci tohto času v Kaliningrade v Rusku. Spolu s ním koncelebrovali saleziáni Otec Alojz Ondrejka, ktorý pricestoval zo

Slovenska a náš dušpastier Otec František Polák. Oku lahodiace slovenské kroje spolu so zástavami „Sedembolestnej Panny Márie“ a „Pomocnice kresťanov“ nám pripomínali našu domovinu, ľudové a náboženské tradície Slovenského národa. Po omši sa ešte mnohí stretli na obed v miestnej reštaurácii. Milostivý Boh nech odplati všetkým, ktorí boli akýmkoľvek spôsobom účastní prípravy tejto milej udalosti ... a za nás ostatných, veľká vďaka.

Nedeleňská grilovačka – 24.9.2009

V živote musí byť ako čas na prácu, tak i na modlitbu, oddych, či zábavu. A tak sa stalo, že sme sa po tradičnom spoločnom „poomšovom“ posedení pri káve a gipfeli vybrali užiť si trochu relaxu. Na nedalekom Zürichbergu sa stretlo okolo 30 veriacich, aby okrem oddychu a grilovačky bližšie spoznali nových členov misie, či tých s ktorými sa pravideľne iba vídavajú na nedeleňských sv. omšiach. Okrem chutných jedál pripravovaných na grile sme si v uvoľnenej atmosfére zaspievali za doprovodu hudobných nástrojov náboženské i slovenské ľudové piesne, nadviazali nové vzťahy a tešili sa z pohody dobrej atmosféry. Zoznámili sme sa a privtali s dvoma novými rodinkami, ktoré sa nedávno pristáhovali do Zurichu. Vďaka im za osviežujúci pohár vína i vynikajúce tiramisu. Nakoniec sme stretnutie zavŕšili desiatkom ruženca a pomaly sa rozložili do svojich príbytkov. Bol som naozaj príjemne prekvapený, že sme sa stretli v takom peknom počte. Verím, že podobných akcií bude v budúcnosti viac.

Výlet to Kloster Fahr – 4.10.2009

Tí, čo už nejaký čas žijú vo Švajčiarsku, mi iste dajú za pravdu, že je tu prekrásna príroda, ale i množstvo zachovaných historických pamiatok, či budov, často udržiavanych v ich pôvodnom stave. Jednou z príležitostí, ako aktívne oddychovať a zároveň spoznávať malebné zákutia krajiny bol aj výlet do Kloster Fahr. Skupinka skoro desiatich ľudí, ktorí sa nezľakli 10 km dlhého pešieho výletu popri rieke Limat, tak mala možnosť vychutnávať nádherné okolie rieky. Azi po troch hodinách vychádzkovej chôdze sme došli až do našeho cieľa – ženského Benediktínskeho kláštora Kloster Fahr. Po dorazení do cieľa nás dočkalo príjemne prekvapenie v podobe občerstvenia, ktoré pre nás pripravil pán Macejko a ktoré nám padlo veľmi vhod. Pre tých viac pamätlivých dokonca aj niečo ostrejšie na povzbudenie. Po načerpaní nových síl sme si poobzerali okolie kláštora ako i vnútro kostolíka, kde sme sa pomodlili a o 16:00 hodine zúčastnili spievanych vešpier. Napriek pôvodným predpokladom, že nikomu sa nebude chcieť ísť pešo naspäť a navyše k tomu bola možnosť zviezť sa autom, vracali sme sa pešo v takmer plnej zostave.

Rudi

Stretnutie misijnej rady

Dňa 22. augusta 2009 sa konalo v Ortschwaben – predmestie Bernu, stretnutie celošvajčiarskej misijnej rady. Napriek tomu že niektorí pozvaní členovia sa nezúčastnili a tým neboli zastúpené všetky naše spoločenstvá, stretnutie bolo potrebné a aj užitočné. Nieslo sa v priateľskom a rodinnom duchu. V takomto všeobecnom zložení sa nedali riešiť všetky problémy v miestnych spoločenstvách. Zasadnutie však bolo prínosom pre vytvorenie ucelenejšieho obrazu o našej Slovenskej Katolíckej Misii. Zároveň sme sa dohodli na istých princípoch pre budúce stretnutia. Vyzdvihla sa potreba, riešiť konkrétné veci – na stretnutiach menších, teda miestnych pastoračných rád. Ďakujem všetkým zúčastneným a prosím všetkých mojich spolupracovníkov v pastoračnej práci o ďalšiu vytrvalosť, tvorivosť a každú formu pomoci.

S opravdovou vdăčnosťou otec František.

ZO ŽIVOTA MISIE

Číslo 3
3

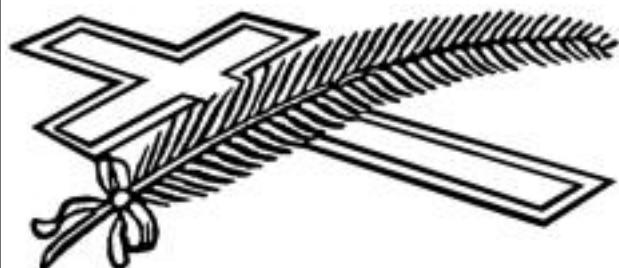
Ročník 2009

So zármutkom oznamujeme, že
ODIŠLI OD NÁS DO VEČNOSTI

Gabriela Sluková

27. marec 1910 – 19.august 2009

Narodená bola v Leopoldove. Zomrela v naozaj požehnanom veku, zaopatrená sviatostami zomierajúcich v Steffisburgu (BE). Rozlúčka so zádušnou sv. omšou sa konala dňa 26. augusta 2009 v kostole St. Marien Thun a nasledne na miestnom cintoríne. Obrady vysluhoval dušpastier pre Slovákov – otec František, v prítomnosti jej najbližšej rodiny a blízkych. Všetko sa konalo v naozaj rodinnom duchu a tej láske, akú ona sama svojim dávala.

Anzelm Bútora, Dipl. Ing

26. septembra 1920 – 1. septembra 2009

Pán Anzelm Bútora bol rodákom z Hút (Orava). Zomrel v Triemlispital (Zurich). Svoju dušu odovzdal Pánovi posilnený sviatostami zomierajúcich. Pohrebné obrady so zádušnou sv. omšou slúžil Vdp. Herzog Bernhard SVD, a otec František Polák SDB. Rozlúčka sa konala na cintoríne Sihlfeld (Zürich). Na zádušnej sv. omši a aj na následnom posedení, boli okrem jeho blízkej rodiny prítomní aj viacerí jeho priatelia a blízky pochádzajúci zo Slovenska.

**Odbočinutie večné daj im Pane a Svetlo
večné nech im svieti!**

SVÄTÍ A SVÄTOSŤ

Svätí – svätošť - sviatok všetkých svätých

Pojem „svätý“ je veľmi starý. V Prvom Zákone nazývajú Boha „Najsvätejší“. My si pod tým pojmom predstavujeme svätých, ktorých mená sú v kalendári. Ale čo o nich vieme?

Kedysi, keď bol niekto v našom slova zmysle „svätý“, toho nazývali „spravodlivý“. Ešte aj v Novom Zákone máme toto pomenovanie o sv. Jozefovi (Mt 1,19).

Ked' potom Ježiš žil medzi nami ako dospelý putulný kazateľ, niektorí v neho uverili a nasledovali Ho. To boli tí, ktorí pochopili, že on je očakávaný Spasiteľ, že On je Syn Boží. Stelesnená dobrota. Prišiel za ním chorý: „Ak chceš, uzdrav ma!“ A Ježiš na to odpovedal „CHCEM!“ (Mk 1,40). Aj sám potvrdil, že Boh je jeho Otcom: „Kto mňa vidí, vidí Otca“ (Jn 14,9) alebo „Ja a Otec sme jedno“ (Jn 10,30).

Po Ježišovom zmŕtvychvstaní a nanebovstúpení si to sv. Pavol vysvetľoval takto: Kto nasleduje Krista, je „svätý“. Ale veľmi skoro sa ukázalo, že ani tí, čo žili v Ježišovej blízkosti, ani tí, ktorí neskôr prijali krst a uverili v Noho, neboli až tak svätí a označenie „svätý“ prešlo na svedkov viery a svätého života, svedkov lásky k Bohu a k blížnemu.

Ešte neskôr začala Cirkev povoloovať úctu k tým, ktorí nezapreli svoju vieru počas prenasledovaní a aj umreli za ňu. Až sv. Martin (žil v 4. storočí) bol prvým svätcom, ktorého si ľudia tak veľmi uctievali, že Cirkev ho vyhlásila za svätého aj keď nebol mučeníkom.

Dnes média hlásajú a píšu len o zle a nespravodlivosti vo svete, lebo to je vzrušujúcejšie ako napísať o niekom, že plní Božiu vôľu, je dobrý, úprimný, láskový a odpúšťajúci.

A predsa aj dnes je svet plný takýchto ľudí, ktorí nezistne konajú dobro, ba obetujú aj svoj život za vieru alebo za druhých ľudí.

Takých ľudí bolo veľa aj v minulosti, ale sú to tak veľké zástupy, že sa nezmestia do kalendára s 365 dňami. Preto Cirkev zaviedla sviatok všetkých svätých, čo slávime každý rok – 1.novembra. Zaujímavé, že pozornosť veriacich sa viac obracia ku Dňu Dušičiek, ako k tomuto najväčšiemu sviatku svätých v roku. Ozaj, prečo Dušičky? Boh nestvoril veľké duše a minidušičky, ale každému človeku dal dušu, ktorá sa má k Nemu vrátiť na konci pozemského života a tam žiť večne s Ním a všetkými svätými.

Sviatok Deň Dušičiek je hned' 2. novembra a ľudia už od 1. novembra chodia na hroby svojich zosnulých, zdobia ich kvetmi a zapáľujú sviečky. Toto má viac významov: Je to naše svedectvo pred svetom, že veríme, že smrťou všetko nekončí. Smrť je len prechodom do večnosti. Preukazujeme pred svetom svoju vdăčnosť tým, ktorí žili v našej blízkosti. Ale vedome alebo len podvedome tu plníme príkaz lásky k blížnemu: modlíme sa za tých, ktorí nás predišli, ale Boha ešte nevidia, sú však na ceste k Nemу. Keď sa ale dostanú k Bohu, budú sa oni modliť za nás, aby sme aj my zvládli svoju životnú cestu. Túto svoju vieru vyznávame aj v Crede: Verím v Ducha Svätého, svätú Cirkev katolícku, v spoločenstvo svätých, odpustenie hriechov a v život večný. Veríme, že je to pre nás dosažiteľné. Ale to nepríde bez nášho spoluúčinkovania. My to musíme chcieť a zo všetkých síl sa o to usilovať.

Keď som sa začala zaoberať touto tému, všimla som si, že v nemčine pojed „heilig“ má svoju hlbku a šírku. Heilig = svätý. Heil = spása, Heiland = Spasiteľ a heilen = uzdravovať (na duši aj na tele). Die „heile Welt“ je svet, kde niet hnev a vojen, kde žijú ľudia v pokoji, porozumení a láske. Pozdrav Heil“ znamená, že prajem niekomu, aby zostal zdravý.

Navrhujem Vám, aby ste si 1.novembra spomenuli na svoje krstné meno, na svojho nebeského patróna, nemusíte prelistovať celý kalendár. S týmto menom nás bude oslovoovať Boh vo večnosti a privítá nás v nebi ten, ktorého meno nosíme. Prajem Vám uzobrané prežitie týchto dvoch dní, ktoré nám civilné zákony vyškrtali zo zoznamu sviatkov, ale nedajme si ich vyškrtať z vlastného srdca!

O to prosí nášho Pána, Vaša Eva

JA SOM: JA SOM TU

Mojžiš žil 40 rokov v cudzine. Na svoj zotročený národ zabudol. Boh ho vyrušil z jeho ľahostajnosti. Zjavil sa mu v pústi, v bezvýznamnom trňovom kríku. Mojžiš pozera na ten zjav s úžasom. Čo to je za oheň, ktorý krík nespaluje? Približuje sa k tomu miestu. Vtom z plameňov počuje Hlas: „Mojžiš, Mojžiš! Vyzuj sa, lebo miesto na ktorom stojíš, je svätá zem!“

Takto Mojžiš nemôže v ceste pokračovať! Zastaví sa, zamyslí sa a počúva. Je mu jasné, že stojí pred Tvárou Boha a preto si svoju tvár zahaľuje. Padá na kolená. Na modlitbom šále sa oheň odzrkadľuje. Je dojatý. Modliaci sa Mojžiš počuje Božie slovo: „Videl som utrpenie svojho ľudu v Egypte a počul som jeho volanie. Viem o jeho utrpení.“ Mojžiš sa zamyslí: Boh vie o nás. Boh sa zaujíma o nás. To znamená, že Boh nás miluje. Stvoril nás ako svojich partnerov. Chce s nami viest' dialóg. Chytá sa ho úžas.

Mojžiš musí zvládnuť ťažkú úlohu. Musí ísť k faraónovi a musí dosiahnuť, aby prepustil Boží ľud, musí osloboodiť Izraela. Zrazu sa ho zmocnil strach a bráni sa: „Čo keď mi neuveria? Čo im poviem, keď sa ma spýtajú, že od akého Boha prichádzam? Ako sa volá? Kto sa skrýva za ním?“ A Boh mu dal udivujúcu odpoved': Tú vidíme na obraze v zrkadlovom obraze. Možno toto je najdôležitejšie Slovo, ktoré Boh o sebe samom vyslovil: „Ja som ten, ktorý je stále tu“. Naozaj celkom tu. Pre vás. Pre nás. Pre každého. Stále a

JA SOM: JA SOM TU

všade, teraz a tu. Nemusíme sa modliť „PRÍĎ“, On je tu. Je tu skôr, ako sa začneme modliť. Bol tu skôr, ako bol svet. Skôr ako bol prvý človek. Úžasné. A toto je moje meno naveky.

Mojžiš sa zamyslí: Boh vie o nás. Boh sa zaujíma o nás. To znamená, že Boh nás miluje.

Stvoril nás ako svojich partnerov. Chce s nami viest' dialóg. Chytá sa ho úžas.

Číslo 3

5

Ročník 2009

Takto to povedal Mojžišovi a takto to hovorí aj nám. JA SOM TU! A ty teraz chod! Choď a plň moju vôľu!

Toto je ten Boh, ktorý sa nám potom zjavil v Ježišovi Kristovi a s Ním sa zrodil na tejto zemeguli nový svet.

Bože,

Ty máš mnoho mien, Jedno však hovorí VŠETKO.

Ty sám si nám to povedal, keď si to povedal Mojžišovi:

To je moje meno naveky: JA SOM TU PRE VÁS.

Vždy a všade, teraz a tu, dnes a naveky.

Bože,

Ty si tu s plameňom svojej lásky,

So žiarou svojho srdca.

Bože, d'akujem, že si tak blízko. Amen.

Text pre deti:

Vidíme horiaci ker. Ako keby to bol veľký oheň a predsa ten ker pod ním nezhorí. MOJŽIŠ je celkom blízko toho kra. Aj sa nám zdá, že Mojžišov „modlitbový šál“ už horí. Ale nie je to tak. To ukazuje, že BOH JE CELKOM BLÍZKO MOJŽIŠA. Preto si musel Mojžiš aj sandále vyzutť! Vyzerajú ináč, ako naše, dnešné, sandále. Vtedy to bol len kus zvieracej kože, priviazaný šnúrami, aby človeku chránili chodidlá, keď putoval skalnatou krajinou.

Mojžiš si kľakol a tvárou sa skoro dotýka zeme. On vie, že nijaký človek nemôže Boha vidieť. Ale cíti, že BOH JE TU! Počuje, ako tento Boh k nemu prehovoril z plameňa.

Pán Kôder tento „hlas“ namaľoval na plamene. Sú tam písmaná z hebrejskej abecedy? Skoro to tak vyzerá. Ale vezmi obraz, obráť ho k zrkadlu a čítaj! Stojí tam v nemčine: „ICH BIN, DER ICH BIN DA“. Po slovensky to znamená: „JA SOM TEN, KTORÝ JE TU“ – s vami.

ROZHOVOR

Rozhovor s otcom Mons. Petrom Fidernakom.

“Volanie večnosti je jedna z vecí, ktoré sa nedajú zahlušiť v hĺbke srdca”

Otec Peter Fidernak strávil vo Švajčiarsku približne mesiac. V auguste – septembri 2009 vypomáhal vo farnosti St. Gallenkappel. Božím riadením sa stal aj našim slávnostným kazateľom a hlavným celebrantom na našej Mariánskej národnej púti v Einsiedeln. Slúžil aj jednu nedeľnú sv. omšu v krypte Liebfrauen, asi dva dni pobudol aj SKM – Curichu. Je osobnosťou, ktorá niečo vyžaruje – sami sme to pocítili z jeho modlitby, kázania, z rozhovorov. Tu je zachytené aspoň niečo z jeho života, z jeho myšlienok. Nakol'ko otec Peter je hlboko skromný, pokorný a taktný – a tiež hlboko ľudský i srdečný, dovolil som si aj toto interview urobiť spontánne a jednoducho.

Aké úseky dušpastierskej práce si v živote prežil – skúsil?

Najkrajšie časy... To boli kaplánske časy, keď som bol kaplánom v Likavke, v Ružomberku a potom v Spiškom Bystrom, v Spišskom Štvrtku. V roku 89 – tom, som prešiel do Svitu, Lučivnej. A potom som bol farárom vo Svite.... Študoval som v Krakove – na Pápežskej Akadémii. V seminári som učil sociológiu, popri tom som bol aj výkonným sekretárom Slovenskej Biskupskej Konferencie (skoro dva roky). V 1996 – tom som odišiel do Ruska.

V Rusku si pôsobil v ktorých oblastiach, alebo mestách?

V Rusku som začal v Novosibirske, tam som dokončieval katedrálu. Potom som robil moderátora kúrie. Keď vytvorili novú (biskupskú) administrátu v Irkutsku, biskup Mazur ma pýtal, aby som mu išiel aj tam stavať katedrálu, tak som sa vybral do Irkutska (pol druhu roka). Následne ma biskup poslal do Číky, tam bolo treba tiež Pastoračné centrum aj kostol postaviť. Z Číky som chodil zastupovať na Kamčatku. To sa mi najviac páčilo. Štyri razy do roka som tam jazdil. To bolo pekné... Na jeden týždeň som tam zašiel, a tak som sa v tých horúcich prameňoch okúpal v Paratúnke. No a potom som slúžil sv. omše... aj na lodi, pre Poliakov a aj pre Rusov v kaplnke. Potom pre vojakov vo vojenskej časti v Klúčach. To je ešte 600 km na sever od Petropavlovска. Z Číky som sa vrátil do Irkutska... nemali farára v katedrále. Na to ma biskup preložil za riaditeľa diecézneho Charitasu v Irkutsku. To bol rok a na to som sa stal ešte na jeden rok farárom v katedrále. V Baku som som pôsobil spolu so Saleziánmi, kde som pomáhal stavať kostol. Po dvoch rokoch som sa vrátil na oddych do Čeliabinska. Bol to však polooddych, lebo som popri tom vypomáhal v Krasnodare

(tri mesiace). Nakoniec som prešiel do “otcovskej diecézy”. Tam ma arcibiskup Kondruševič ustanovil za fára v Tule, tam som musel opraviť kostol, ktorý štát vrátil v desolátnom stave. A keď som ho opravil – po roku – som odišiel do Kaliningradu a tam som už rok.

Vyučoval si aj na teologickej fakulte, na Spišskej Kapitule.

Ako dlho?

To bolo prakticky tri roky. V rokoch 1992 až 95.

A akú disciplínu, aký odbor si vyučoval?

Sociálnu náuku Cirkvi.

Ktorá etapa kňazskej činnosti Ti dala najbohatšiu skúsenosť a rozšírila duchovný obzor?

Tak, myslím, že to boli tie kaplánske časy, keď som sa nezapodieval materiálnymi vecami Cirkvi ... (smiech)..., keď som sa venoval miništrom, deti som učil, hral som sa s nimi... Vtedy som sa cítil naozaj ako kňaz... a keď už prišli tie materiálne starosti a roboty, tak som bol už viac pohltený... touto prácou. Tie duchovné veci sice išli spolu, ale keď človek unavený a vyčerpaný, aj tá pastorácia, aj to učenie je také nervózne. Pamätám si, že som bol na deti veľmi prísny a nervózny... Čo bolo – nie v poriadku – to ľutujem dodnes. Lebo som si myslel, že ich musím všetko naučiť, a nakoniec tam išlo celkom o niečo iné. Pomôct im stretnúť sa s Ježišom.

Čo vykonávaš v súčasnosti v Kaliningrade? Čo je tiažiskom tvojej pastorácie?

Teraz som znova kaplánom. Byť kaplánom je veľká výhoda. Lebo znova sa môžem venovať ľuďom, môžem spovedať, pripravujem sa dobre na kázeň. Pripravujem sa na kázeň, aby bola poučná, aby bola veselá, aby povznášala ľudí. Vždy sa tak snažím... Lebo ľudia sú dosť ubití životom... aj tými starosťami o život... tak...vždy chcem aby v tú nedeľu išli pozdvihnutí trochu. Aby pocítili, že sa trochu priblížili k nebu. Lebo sv. omša – to je nebo na zemi. ... je tam prítomný Pán Ježiš, ktorý chce týchto ľudí “dvihnúť”.

Ako vidíš situáciu Cirkvi na Slovensku? A v tej súvislosti aj v Európe, a potom aj tu vo Švajčiarsku?

Pozorujem, že ľudia sú viac sústredení na ten materiálny blahobyt... Ale to je, zdá sa, prechodné. Lebo všetko jedno... človek sa nasýti, tým blahobytom, a ten « prevrat », « obrat » príde potom tiež, lebo ľudia... my sme naozaj existenčne priviazaní k tejto zemi. A človek keď má možnosť tak si tú svoju existenciu akoby upevňuje. Ale z druhej strany aj cíti, že si musí upevniť existenciu života, ktorý nekončí. Preto to « volanie večnosti » je jedna z vecí, ktoré sa nedajú zahlušiť v hĺbke srdca. A ľudia pri tom všetkom, že tu sa majú dobre, pri tom všetkom ich to ľahá. A príde čas, keď sa od toho odtrhnú a urobia ten krok a povedia: “musí byť rovnováha v živote”.

Aké zážitky si odnášaš zo stretnutia s nami – so Slovákmi – tu, vo Švajčiarsku ?

Ja myslím, že tie najkrajšie a najlepšie (smiech), lebo sme tu stretli « rodinu » (spomínał osobné stretnutie so mnou po vyše 20-tich rokoch – ale to vynechávam).

A po druhé aj preto, že vidno tí Slováci tu v zahraničí, to je jedna rodina. Vidno, že vytvárajú tú rodinu. Aj to « teplo »..., keď sa tie slovenské piesne náboženské spievajú, aj v kostole... « že to zvučí!... », « ...že to ľahá! ».

Čo vidíš ako najpotrebnejšie pre rast a udržanie viery jednej Slovenky, jedného Slováka tu v cudzine?

Zdá sa mi..., že to čo je najpodstatnejšie: „aby sa ľudia stretali!“ Aby sa rodiny stretali..., aby človek necítil, že „on je tu opustený“. Aby sa stretali a potom si aj pomáhali – jeden druhému. Aby jeden druhého „podržali“, lebo to je jedna z najdôležitejších vecí, aby človek nezostal sám.

(Otec Peter veľmi vyzdvihol aj „agape“ po našich sv. omšiach – mysel tým stretnutia aj po bohoslužbách)

Si známy tým, že veľa kostolov bolo vybudovaných tvojou zásluhou, tvojou iniciatívou a dokonca aj tvojimi rukami... ktoré kostoli boli plodmi tvojej práce?

No... ja neviem, či sa mám za túto stavebnú činnosť hanbiť..., alebo.... , alebo či sa môžem s tým chváliť...

To hanba nikdy nieje!

Kňaz by mal totiž, robiť „kňazskú robotu“. To... že som bol aj pri tej práci, to bolo svedectvo viery. Aj vo Svite, aj v Dlhých Srážoch.... (rozhovor sa vivinul do veľkej spontánnosti...)

V Novosibirske som dokončil katedrálu...vlastnými rukami som tam strechu robil, potom staval kostol aj biskupský úrad v Irkutsku, staval som kostol v Čite, podieľal som sa na stavbe kostola v Azerbajdžane (Baku), v Tule som robil generálnu opravu kostola (to je 200 km od Moskvy). Po Tule som išiel Kaliningradu. Tu som už trocha slobodnejší od stavieb... Tu len záhradu pokosím... a poriadok po dvore porobím (smiech). Naposledy som robil kaplnku v Jantarnom a byt pre kňaza tiež v Jantarnom. Najnovšie biskup rozhadol, že pôjdem do Nestorova, lebo tam treba dokončiť kostol aj faru... Ja som ani jeden kostol nebudoval preto, „že som chcel“, ale preto že sa to muselo, že bola tá potreba.

Dňa 14. septembra v St. Gallenkappel
zhováral sa: otec František Polák

SOCIÁLNE ENCYKLIKY VIII. SOLLICITUDO REI SOCIALIS

Encyklika Jána Pavla II. o starosti cirkvy o sociálne otázky 30. decembra 1987

Encyklika vydaná 20 rokov po encyklike Populorum progressio odráža záujem cirkvy o sociálne otázky konca osemdesiatych rokov 20. storočia, kedy nezamestnanosť a hospodársky úpadok ohrozovali životy miliónov ľudí nielen v rozvojových krajinách, ale aj v hospodársky vyspelých krajinách.

V roku 1967 sa predpokladalo, že sa hospodárska zaostalość rozvojových krajín bude dať prekonať v pomerne krátkom čase a bez mimoriadneho úsilia. Ale súčasná situácia vo svete pôsobí skôr opačným dojmom. K hospodárskym a sociálnym problémom rozvojových krajín sa pridali ešte ďalšie ľažkosti: negramotnosť, takmer nemožný prístup k vyššiemu vzdelaniu, rôzne formy vykorisťovania, útlaku a diskriminácie, obrovská zadlženosť, ktorá od roku 1960 do roku 1993 vzrástla z 18 miliárd dolárov na 1,5 biliónov dolárov!

Zarážajúce je, že vedľa nesmiernej biedy sa niektoré privilegované skupiny stávajú otrokmi majetku a nemyslia na nič iné, než na ustavičné nahrádzanie vecí vecami ešte dokonalejšími. Tento vulgárny materializmus (konzumizmus) prekrýva najhlbšie túžby človeka, ktoré napriek materiálnemu bohatstvu zostávajú neuspokojené.

Sväty otec vyzdvihuje angažovanosť za chudobných. Láska k chudobným, ktorú by mal prejavovať každý kresťan, je napodobením Kristovej lásky a tá by mala zahŕňať veľké zástupy hladujúcich, žobrákov, bezdomovcov, ľudí bez lekárskej starostlivosti a bez nádeje na lepšiu budúcnosť.

Pápež pripomína, že by sa mala vykonať reforma medzinárodného obchodného systému, zataženého protekcionizmom, a reforma svetového menového a finančného systému, ktorý je dnes považovaný za nevyhovujúci.

Niekteré rozvojové krajinu by mali zreformovať svoje politické režimy a nahradiať úplatkárske, diktátorské, alebo autoritárske režimy demokratickými, ktoré umožňujú občanom účasť na správe vecí verejných. Nutnou podmienkou a spoľahlivou zárukou rozvoja každého človeka a každého štátu je zdravé politické spoločenstvo, právna istota a rešpektovanie ľudských práv.

Číslo 3

7

Rocník 2009

Dalibor Kalna

MISIJNÉ OZNAMY

Zürich:

Každú nedeľu o 9.30 hod; v Krypte kostola Liebfrauen; Weinbergstr. 34 (vchod do Krypty – pod vežou). Po sv. omši je stretnutie spoločenstva pri občerstvení v sále farského domu.

Lausanne:

V Lausanne býva sv.omša vždy tretiu sobotu v mesiaci. Adresa: Chapelle du Servan; 12, Chemin Eugen Grasset Lausanne. Je to asi 10 minút normálnej chôdzou z vlakovej stanice. Po sv. omši sa aspoň na krátko stretneme v blízkej cukrárni pri ľadovom štadióne. Začiatok sv. omše vždy o 16. hod.

Sobota, 17. október 2009, 16:00
 Sobota, 21. november 2009, 16:00
 Sobota, 19. december 2009, 16:00

Basel:

Každú druhú a štvrtú nedelu v mesiaci o 18.00 hod; v kostole Allerheiligen, Neubadstr.95; (zastávka električky č. 8 „Laupenring“) Stretnutie s kňazom je možné už od 17 hod. Parkovanie autom nie je problém.

Nedeľa, 11. Október 2009, 18:00
 Nedeľa, 25. Október 2009, 18:00
 Nedeľa, 08. November 2009, 18:00
 Nedeľa, 22. November 2009, 18:00
 Nedeľa, 13. December 2009, 18:00
 Nedeľa, 27. December 2009, 18:00

Príchod sv. Mikuláša

Tak ako po iné roky aj tohto roku do našich kostolov zavítá sv. Mikuláš. Pre deti má určite prichystané pekné prekvapenia. Nezabudnite preto svoje ratolesti prihlásiť v meste, kam to máte najbližšie.

Zürich

Po sv. omši v nedeľu 6. decembra 2009. Prosíme, aby ste deti prihlásili u pani Katky Grmanovej.

Ženeva

Po sv. omši v sobotu 5. decembra 2009. Prosíme, aby ste deti prihlásili pani Márie Krivdovej.

Bern

Po sv. omši v sobotu 12. decembra 2009. prosíme, aby ste deti prihlásili u pani Janky Kálnovej.

Basel

Po sv. omši v nedeľu 13. decembra 2009. prosíme, aby ste deti prihlásili u pani MUDr. Andreji Václavkovej, alebo u slečny Petry Rusnákovej.

Bern:

Každú druhú a štvrtú sobotu o 17:30 hod. v krypte kostola Dreifaltigkeitkirche, Taubenstr. 12 . (Z hl. železničnej stanice asi 10 minút pešo.) Po bohoslužbe mávame posedenie v spoločenskej miestnosti.

Sobota, 24. Október 2009, 17:30
 Sobota, 14. November 2009, 17:30
Sobota, 28. November 2009 sv. omša nebude!!!
 Sobota, 12. December 2009, 17:30
 Sobota, 26. December 2009, 17:30

Ženeva:

Každú prvú sobotu v mesiaci o 15.30 hod; v kostole Sainte Therèse; 14 Avenue Peschier. Po sv. omši býva stretnutie spoločenstva pri občerstvení, vo farskej budove.

Sobota, 7. november 2009, 16:30
 Sobota, 5. december 2009, 16:30

PRAVIDELNÉ SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY A NÁBOŽENSKÉ STRETNUTIA V TÝŽDNI

Zürich: Každú stredu o 20.00 hod, Sv. omša sprevádzaná mládežníckym speváckym zborom. V kostole sv. Jána Boska (Talianksa Misia), Feldstr. 109. – Z hl. Železničnej stanice sa dá prísť trolejbusom č.31. Je to piata zastávka (smer Schlieren) „Baeckeranlage“. S autom je možné parkovať na farskom dvore. Po sv. omši je vždy stretnutie veriacich, v priestoroch saleziánskeho oratória, pod kostolom.

Zürich: Každý prvý piatok v mesiaci o 20.00 hod – sv. omša s krátkou poklonou Najsv. Sviatosti oltárnej. V Krypte kostola Liebfrauen (Weinbergstr. 34) Spoved' je možná pol hodiny pre začiatkom sv. omše, alebo po nej.

Zürich: Každý piatok o 20.00 hod. Na Feldstr. 109 – Talianksa Misia (s výnimkou „prvých piatkov“) sa schádza Modlitebno – biblický krúžok. Stretnutie je vo farskej budove v jednej z učební pre katechézu.

PRÍPRAVA NA SVIATOSTI

Ak niekoľko z veriacich žiada krst dieťaťa, náuku pred uzavretím kresťanského sobáša (zápisnicu pre kresťanský sobáš), alebo iné sviatosti (s potrebnou prípravou) treba si dohodnúť stretnutie s duchovným správcom SKM.

Adresa: Rev. František Polák, Slovenská Katolícka Misia, Brauerstr. 99; 8004 Zürich;
 T/F: 044 241 50 22, môžete sa spojiť s dušepastierom aj cez e-mail: adresa frantisek@hispeed.ch Prehľadné informácie o náboženských podujatiach prináša aj časopis Slovenské Zvesti. Všetky oznamy a najčerstvnejšie správy o dianí v SKM nájdete na webovej stránke www.slovaci.ch pod titulom „pre veriacich“ alebo Slovenská Katolícka Misia – Oznamy.

Ďakujem za pochopenie.